

הנסיך החזק

הונגריה

פעם חי מלך שאהב מאוד יין. עד כדי כך שלא יכול היה להרדם בלילה כשלא עמד על ידו על שולחן לילה בקבוק יין גדול. הוא שתה במשך כל היום ונעשה כל כך מבולבל שלא יכול היה לעסוק בענייני הממלכה שלו. אך יום אחד, כשרכב ביער פגע ראשו בענף של עץ, הוא נפל מהסוס ונהרג. אישתו ובנו, שאהבו אותו מאוד למרות מגרעותיו, התאבלו מאוד על מותו. הם עזבו את הממלכה והלכו לנדוד בלי לחשוב לאן יובילו אותם צעדיהם. תוך ההליכה הם הגיעו ליער וישבו לנוח ולאכול קצת לחם שהביאו איתם. ואז אמרה המלכה "בני, אני צמאה. לך והביא לי קצת מים." הנסיך הלך מיד לנחל שזרם בקרבתם. הוא מילא את כובעו במים והביא אותם לאמא. אך אז חזר לנחל והלך לאורכו עד למעיין שממנו נבעו המים. הוא כרע ברך כדי לשתות ואז ראה את בבועתו משתקפת במים, ואז הבחין בחרב תלויה מעל ראשו. הוא נבהל מאוד תחילה, אך ראה שהחרב

תלויה על ענף של עץ. הוא טפס לשם, הוריד את החרב והביא אותה לאמו.

המלכה הופתעה מאוד כשראתה כלי כה יפה במקום מבודד כזה. היא בדקה את החרב היטב וראתה שהיא מקושטת בזהב ועל הידית כתוב "מי שיחגור את החרב, יהפוך חזק יותר מכל אדם אחר."

המלכה שמחה מאוד כשקראה את המילים האלה ומיד ביקשה מבנה שיבדוק את אמיתותם. הנסיך חגר את החרב ומיד הרגיש בכוח אדיר הזורם בעורקיו. הוא ניגש לעץ אלון גדול והוציא אותו עם שורשיו מהאדמה, כאילו היה זה עשב.

הגילוי הזה שימח אותם מאוד והם המשיכו את דרכם ביער. התחיל כבר להחשיך והם חיפשו מחסה ללילה. הם לא רצו ללון ביער כי פחדו מזאבים ומחיות טרף אחרות וכך הם התקדמו אוחזים ידיים, עד שרגלו של הנסיך נתקלה במשהו שמונח היה בשביל. הוא לא ראה בדיוק מה זה אך התכופף וניסה להרים את הדבר. הוא התאמץ מאוד אבל בסוף הצליח להזיזו מהדרך, ואז ראה שהיה זה סלע ענקי. אחרי הסלע הוא ראה מערה ולמרות שלא היה בה אף אחד ברור היה לו כי זה ביתם של שודדים.

במערה בערה אש והוא כיבה אותה מיד. אמא נכנסה פנימה וישבה בשקט גמור כדי להמתין לחזרתם של השודדים. הנסיך היה עייף וכמעט נרדם כששמע את השודדים חוזרים תוך שירה עליזה. השירה פסקה והם ניסו להבין בחושך מה קרה במערה שלהם ולמה לא רואים אש למטה. "זה בכל זאת המקום" אמר ראש השודדים "אני מרגיש את התעלה שלפני הפתח. כנראה מישהו מכם שכח להוסיף עצים למדורה והיא כבתה מעצמה אבל זה בסדר. קפצו פנימה, בחורים וכל אחד יקרא, כשירוד "אני כבר כאן!" אני אהיה האחרון."

האיש שעמד ראשון קפץ למערה אך לא הספיק לקרוא, כפי שאמרו לו, כי הנסיך מיד להוריד את ראשו בחרב. ואז קרא הנסיך בעצמו "אני כבר כאן!" מיד קפץ פנימה השודד השני וגם לו קרה דבר דומה, עד שבסוף כל אחד עשרה השודדים שכבו מתים ונשאר רק ראש השודדים. אך זה קשר לעצמו לצוואר את סודר הקסם של אישתו המתה והחרב של הנסיך החליקה ולא הרגה אותו. אבל הוא לא התנגד, התגלגל, נפל ושכב כאילו מת.

הנסיך גרר את הגופות לחדר שני של המערה,

ואחרי זה הוא ואמו חיפשו ומצאו קצת אוכל, ואחרי שאכלו נשכבו שניהם לישון. כשהתעורר למחרת בבוקר מצאו את עצמם, במקום במערה בשכבו לישון בערב, בארמון גדול ויפה, בעל עשרות חדרים. הנסיך נעל את כל החדרים בקפידה ומאחר שרצה לצאת לציד, מסר את המפתחות לאמו לשמירה.

למזלם הרע המלכה, כמו כל הנשים, לא יכלה לסבול משהו שלא ידע בדיוק. ברגע שבנה יצא היא התחילה לפתוח ולהציץ לחדר אחד אחרי השני. כך היא הגיעה לחדר בו שכבו הגופות של השודדים. למראה הדם הרב היא הרגישה חולשה, אך עוד יותר נבהלה כשראתה את ראש השודדים הולך לקראתה. היא מיד נעלה שוב את החדר וחזרה למקום בו ישנה קודם.

כעבור זמן לא רב חזר הנסיך, כשהוא מביא איתו דוב גדול, אותו צד לארוחת צהריים. מאחר שהבשר יכול היה להספיק להם לימים רבים הוא לא יצא יותר לצוד, אלא החליט לבדוק את הארמון. הוא מצא מעבר חשאי שהוביל עד היער, ובסוף השביל ראה ארמון עוד יותר מפואר מזה של השודדים. הוא דפק בדלת וביקש להכנס, אך הענק, אליו שייך היה הארמון ענה "אני יודע מי

אתה. אינני רוצה להתעסק עמכם, השודדים." "אני לא שודד" קרא הנסיך "אני בן של מלך והרגתי את כל השודדים. אם לא תפתח את הדלת אשבור אותה ואז ראשך ילך, כמו ראשי השודדים."

הנסיך המתין זמן מה, אך כשראה שהדלת לא נפתחת שם אליה את כתפו, דחף והיא התפרקה לחתיכות. כשהענק ראה זאת אמר "אני רואה שאתה בחור אמיץ. הבה נעשה שלום בינינו." הנסיך הסכים מיד, כי ראה מרחוק את בתו היפה של הענק, ומאז ביקר בארמונו של זה לעתים קרובות.

אבל למלכה היה משעמם לחיות לבדה בארמון והיא התחילה לבקר את ראש השודדים, אותו ראתה קודם. זה החמיא לה מאוד ובסוף היא הסכימה להתחתן איתו. אך היא פחדה מאוד מבנה ולכן אמרה לאיש שבפעם הבאה שהנסיך יצא מהארמון, שיוריד את החרב התלויה מעל מיטתו של הנסיך, ואז הצעיר לא יוכל להעניש אותו.

ראש השודדים אמנם עשה כך וכשהנסיך חזר וראה את השודד ממתין לו לפני הבית, נפל על ברכיו וביקש רחמים. אך לא עזר לו דבר. אמנם

השודד לא הרג אותו, אבל הוציא מראשו את שתי העיניים ושם אותם בידו כשהוא אומר באכזריות "שמור אותם! אולי יועילו לך מתישהו!"

הענק ריחם על האיש הצעיר העיוור אך כשראה את העיניים לקח ושם אותם שוב במקומם בראשו של הנסיך. זה אמנם שכב בחושך ימים אחדים, אבל עם הזמן התחיל לראות אור ותוך זמן מה ראה כבר כפי שראה קודם.

אך למרות שראיתו חזרה הוא התאבל מאוד על אובדן חרבו, שנפל לידיו של האויב המר שלו. "אל תדאג" אמר הענק וקרא לקוף שהיה המשרת הראשי שלו. "קח איתך את השועל והסנאי והביאו חזרה את החרב של הנסיך" ציווה.

שלושת המשרתים יצאו מיד, כשהם רוכבים זה על גבי זה והקוף, שלא אהב ללכת, יושב בדרך כלל למעלה.

הם הגיעו לחלון חדרו של השודד. הקוף קפץ מגבו של השועל ונכנס לחדר. החדר היה ריק והוא הוריד את החרב מהקיר. הוא חגר אותה מיד, עלה על גבם של חבריו וחזר לארמון הענק.

הענק החזיר את החרב לנסיך שחגר אותה וכוחו חזר אליו מיד. הוא מיהר לארמון וקרא "צא החוצה, נבל! אראה לך מי הוא בעל הבית כאן.

תשלם על הרע שעשית עד עכשיו!"
לשמע הרעש רץ השודד מיד לחדרו כדי לקח את
החרב והבין שהיא נגנבה. כשראה אותה בידו של
הנסיך עכשיו הוא נפל על ברכיו וביקש רחמים, אך
מאוחר מדי. הנסיך עשה כפי שהשודד עשה לו
קודם, הוציא לו את עיניו והשודד עיוור נפל לבור
עמוק, שם הוא שוכב עד היום.
הנסיך שלח את אמו אל אביה שלה ולא ראה
אותה יותר. אחרי זאת הוא חזר אל הענק ואמר:
"ידידי, הוסיף עוד טובה אחת לכל זה מה שעשית
למעני עד כה. תן לי את בתך לאישה!"
הם התחתנו והנשף היה כל כך מפואר שלא
הייתה ממלכה בעולם כולו שלא שמעה עליו.
הנסיך לא חזר לכס המלכות של אביו, אבל חי
בשלום עם אישתו היפה בארמון שביער, ואם לא
מתו הרי הם חיים שם עד היום.